

ἀπομισάρεις ὁ, ἀμάρτ. 'πομιδάρεις Κύπρ. 'που-
μιδάρεις Κύπρ. 'πομονδάρεις Κύπρ. 'πουμονδάρεις Κύπρ.
'φουμιδάρεις Κύπρ. 'φουμονδάρεις Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. **μισάρεις**.

1) Ἐπὶ καλλιεργείας ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ., ὁ ἐπὶ
μισαία ἐπίμορτος καλλιεργητής. Συνών. *κολλήγας*,
ἐμπρος, *σημισσάτωρας*, *τημισειός*. 2) Συνέ-
αιρος, σύντροφος, ὅσον ἐπὶ διατροφῆς καὶ ἐπιτηρήσεως
σοσκημάτων καὶ ἄλλως.

ἀπομίσσεμα τό, Κρήτ. 'πομίσ-σεμα Κύπρ. (Γερμασ.)
ἤλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομισσεύω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

1) Ἀναχώρησις πρὸς μετάβασιν εἰς μακρινὸν τόπον
Κρήτ. Τῆλ. : Ἄσμ.

Ἐδὰ 'ς τ' ἀπομισσέματα, 'ς τὰ ξεχωρίσματά μας,
εἶδα δὰ ποῦμ' ὁ γεῖς τ' ἄλλου νὰ στέκετ' ἢ φιλιὰ μας ;

Κρήτ.

Ἦρτεν ἡ ὥρα τοῦ φευγιῶ καὶ τοῦ 'πομισσεμάτων,
τρέχουν τὰ μάτια μου νερὸ 'ς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου

(μοιρολ.) Τῆλ. Συνών. ἀπομισσεμός 1. 2) Πληθ., οἱ
ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει ἀποχαιρετιστήριοι λόγοι Κρήτ. Κύπρ.
(Γερμασ.) : Ἄσμ.

Κὶ ἀπόκειας ἐσηκώθηκε καὶ πάει 'ς τὰ παιδιὰ του
νὰ παραγείλῃ καὶ νὰ πῇ τ' ἀπομισσέματά του

Κρήτ.

ἀπομισσεμός ὁ, Κρήτ. (Βιάνν. Ἡράκλ. κ.ά.) ἀπου-
μισσιμός Θράκ. (Αἰν.) 'πομισσεμός Τῆλ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομισσεμός.

1) Ἀπομίσσεμα 1, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Μὰ δὰ 'ς τὸν ἀπομισσεμό τρεῖς ποταμοὶ κινοῦνε

Κρήτ.

Καὶ 'πάνω 'ς τὸν 'πομισσεμό Μαρούδι τὴν φωνάζει,
ἄβγε, Μαρούδι, νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ μισσέρω θέλω

(ἄβγε = ἔβγα) Τῆλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ
Ροδάμν. Ε 1333 (ἐκδ. J Lambert) «καὶ ἀπότις τὴν ἐσύν-
τυχε εἰς τὸν ἀπεμισσιμόν του | δοξεύγει τὴν ἀγέρωχον,
στοχῆ κατὰ καρδίας». 2) Μεταφ. πάροδος, πέρασμα
Κρήτ. : 'Σ τὸν ἀπομισσεμό τοῦ κατοικοδιασμένου χρόνον.

ἀπομισσεύω ΓΨυχάρ. Ἀγνή 2 σ. 161 ἀπομισσεύω
Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. **μισσεύω**.

Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ : Ἄμα θ' ἀπομισσεύουνε οἱ ξένοι,
θὰ ξεστολιστῶ. Ἐπομισσεύανε, μόνο ἔδα ὁλγὸ 'ς τὸ σπῖτι Κρήτ.
(Κατσιδ. κ.ά.) Ποτὲς μουσική . . . δὲν ἀντήχησε 'ς τὰ σωθικά
του καθὼς τῶρα ὁ ἀλάλητος ὕμνος . . . πρὸς τὴν . . . ἀπο-
μισσεμένη γιὰ τοὺς αἰῶνες ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπομματάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀπουμματάδα Λέσβ. (Μαν-
δαμᾶδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. **μάτι** καὶ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. -άδα.

Ἀποστροφή, ἀπασχόλησις τοῦ βλέμματος εἰς ἄλλο τι :
'Σ τοῦ δρόμου ξιμουναχέυαν, παίρναν τ' ἀπουμματάδα τ' ἀφι-
δικοῦ δουν, χαδιβγόδαν τοὶ φ'λειόδαν (παίρνουν τ' ἀπουμμα-
τάδα = ἐπωφελοῦμαι ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ βλέμματος
εἰς ἄλλο τι). Συνών. ἀπομματίδα.

ἀπομματίδα ἡ, ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 97 ἀπουμ-
ματίδα Λέσβ. ἀπουμ-μακίδα Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. **μάτι** καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -ίδα. Διὰ τὴν τροπὴν τῆς συλλαβῆς τὴ
εἰς κὶ ἰδ. PKretschmer Lesb. Dial. 146

Ἀπομματάδα, ὁ ἰδ. : Ἡ κωπέλλα ἐκεῖ ποῦ μάζευε
ἔπαιρνε τὴν ἀπομματίδα τῶν ἄλλωνων καὶ γύριζε μὲ τρόπο καὶ
μὲ κοίταζε. ΣΜυριβήλ. ἐνθ' ἄν. Πῆρι τ' ἀπουμμακίδα μ'
τὸ 'ἔφ'γι (διέλαθε τὴν προσοχὴν μου καὶ ἔφυγεν) Λέσβ.
Θὰ πάρ' τ' ἀπουμματίδα τ' ἀφιντ' κοῦ τ' τοὶ θὰ παγαῖν' (συνών.
τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Ἐκλινεις τ' ἀπουμμακίδα τ' τὸ 'ἔφ'-
γεις αὐτόθ.

ἀπομοιράζω πολλαχ. ἀπουμ'ράζου Λέσβ. κ.ά. 'πο-
μοιράζω Κύπρ. κ.ά. ἀπομοιράττω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. **μοιράζω**.

1) Τελειώνω τὸ μοίρασμα τὴν διανομὴν πολλαχ. : Τοὺς
τὰ ἀπομοίρασα ὅ,τι εἶχα καὶ δὲ μῶμεινε τίποτε. Δὲν ἐπομοι-
ράσαμε ἀκόμη, ἔχομε καὶ λίγα ἀμοίραστα. 2) Ἐπιθυμῶ τι
ὡς ἰδικόν μου μερίδιον, διεκδικῶ Κάρπ. : Ἄσμ.

Ἄουροι νὰ γιανάχουντ-ται, νὰ τὴν ἀπομοιράτουν

τὸ οἱ 'πλοκανακάριες νὰ τὴν ἀκρορεάτουν

(ὀρεγώνται).

ἀπομοιραστιά ἡ, Χίος κ.ά. ἀπομεραστιά Πελοπν. (Μάν.)
ἀπομερασά Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομοιράζω.

Τέλος τῆς διανομῆς ἐνθ' ἄν. : 'Σ τὴν ἀπομεραστιά θὰ σοῦ
δώκω τὰ δανεικὰ Μάν.

ἀπομοναχιάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. **μοναχιάζω**.

Κατορθώνω νὰ ἀπομονώσω, νὰ ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ
τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥστε νὰ τὸν συναντήσω μόνον :
Τὴν ἀπομονάχιασε καὶ τὴν ξελόγισσε Μάν. Ἐννοία σου, τὸν
ἀπομοναχιάζω ἐγὼ καὶ τοῦ δείχνω ποῖος εἶμαι αὐτόθ. Μπό-
ρεσε νὰ τὴν ἀπομοναχιάσῃ 'ς τὸ κατώγει κάτω καὶ νὰ τῆς πῇ
τὴν ἀγάπη του Σαρεκκλ. Μετοχ. ἀπομοναχιασμένος = ὁ διά-
γων μόνηρη βίον Πελοπν. (Μάν.) : Εἶναι ἀπομοναχιασμένος
'ς τὸ κτήμα του. Συνών. **ξεμοναχιάζω**.

ἀπομονάχιασμα τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομοναχιάζω.

1) Συνάντησις τινος μόνου, ἄνευ ἄλλων : 'Σ τὸ πρῶτο
ἀπομονάχιασμα θὰ τῆς τὸ πῶ. Σὲ κάθε ἀπομονάχιασμα τὴ
φιλάει δίχως ἐκείνη νὰ τοῦ ἀντιστέκεται. 2) Τὸ νὰ εὐρί-
σκεται τις μόνος : Δὲ μ' ἀρέσουν τ' ἀπομοναχιάσματά σου.
Συνών. **ξεμονάχιασμα**.

ἀπομόναχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπομοναχὸς Κύθηρ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. Τρίτ. Τριφυλ.) κ.ά.
ἀπομονάχος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀπομόναχο Τσακων. 'πο-
μόναχος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίθ. **μοναχός**.

1) Ἐντελῶς μόνος, μόνος ἄνευ ἄλλων πολλαχ. : Πέθα-
ναν ὅλοι κ' ἔμεινε ἀπομόναχος του Κορινθ. Ἐμειν' ἀπομό-
ναχος, πέθαναν οὗλοι οἱ δικοὶ του Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἐσὺ
σκοτώθηκες, ἐγὼ ἔμεινα ἔρ'μη κὶ ἀπομόναχη Πελοπν. (Λεχαιν.)
|| Φρ. Μόνος κὶ ἀπομόναχος (παντελῶς ἔρημος) Ἀθῆν.
'Πομόναχος νὰ εἶναι ! (ἐπὶ ἀνθρώπου προκαλοῦντος τὸν
ἀποτροπιασμόν ἢ διὰ νόσον ἢ διὰ σπουδαῖον μειονέκτημα
ἢ δι' ἄλλον λόγον. Ἀρὰ) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἐκεῖνος κὶ ἀπο-
μοναχός του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύθηρ. Ἀπομόναχος
κὶ ἀποσβολωμένος νὰ εἶναι ! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
(Πυλ.) Ἀπομόναχος κὶ ἀποβουλωμένος νὰ εἶναι ! (συνών. τῇ
προηγουμένῃ) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τοῦτος κὶ ἀπομόναχος
(κατὰ τὴν ἐκφορὰν λειψάνου) Πελοπν. (Αἶγ. Πάτρ.) 2)
Αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, μόνος, οὐχὶ δι' ἄλλων πολλαχ. : Ἀπο-
μοναχός του ἦρθε, κάνεις δὲν τὸν κάλεσε Πελοπν. (Τρίτ.)
|| Παροιμ. Στείλε, μάγνα, τὴν εὐκή ζου. — Σῦρε κὶ ἀπομο-

